

[Anna Sejerøe-Olsen.]

der, at der ved revisionen i 1971 må tages hensyn til kommunernes erfaringer med hensyn til, hvordan man mest hensigtsmæssigt kan lægge bekæmpelsen af kønssygdomme til rette under den nye byrde- og opgavefordeling. Ja, der bliver visselig mange arbejdsfelter, der skal høstes erfaringer på, og et års erfaring er ganske vist ikke så meget, men selvfølgelig må man tage det med også.

Men det er næsten 5 år siden, denne lov har været til behandling, og der kan derfor nok være grund til at gøre opmærksom på udviklingen siden da, som det allerede er blevet gjort.

Medens der i første halvdel af 1960erne var en foruroligende stigning i antallet af tilfælde af erhvervet syfilis, ser det bedre ud i de senere år. I 1965 var der således 552 tilfælde, og derefter er der indtil nu en jævn nedgang til 224 tilfælde i 1968. Antallet af gonorrétilfælde viser derimod et andet billede. Her har vi en jævn nedgang i første halvdel af 1960erne fra godt 9.000 tilfælde i 1960 til knap 7.000 i 1965, men i 1966 er tallet oppe over de 7.000, i 1967 på 8.240, i 1968 på 10.358, og hvis denne stigning fortsætter, kan vi for 1969 vente over 14.000 tilfælde, et tal, der nærmer sig stærkt 1947s tal.

Lovens bestemmelser om sygdoms anmeldelse og opsporing af smitekilder og dens straffebestemmelser er strenge, og det bør de vel være, men der er dog rimelig grund til at spørge, om der bliver gjort nok for at forebygge udbredelsen af kønssygdomme.

En væsentlig ting må her være at se på den oplysning, der gives om kønssygdomme. Jeg ved meget vel, at der i lovens § 23, stk. 3, står, at indenrigsministeren er bemyndiget til at drage omsorg for, at befolkningen får fornøden oplysning om kønssygdommene og deres bekæmpelse. Nu er det mit indtryk, at denne oplysning navnlig gives i forbindelse med seksualundervisningen i folkeskolen, og desværre får jo kun ca. to tredjedele af vore børn tilbudt en sådan undervisning. Seksualoplysningsudvalget peger i sin betænkning, nr. 484, på det uheldige i, at det ved den nugældende ordning ikke er klart fastslået, hvem der skal tage initiativet til at indføre undervisningen. Det må derfor nu være på tide, at vi tilby-

der alle seksualundervisning gennem en ændring af folkeskoleloven. Undersøgelser, som er offentliggjort også i seksualoplysningsudvalgets betænkning, har vist, at der er grupper af unge, som er særlig truede med hensyn til kønssygdomme, og der kunne derfor være grund til at se på, om der kunne gøres en særlig indsats, hvor disse grupper undervises. Det er urimeligt, hvis en ung skal blive smittet eller være med til at udbrede kønssygdomme af mangel på oplysning. Jeg tror ikke på, at man kommer noget til livs ved ikke at oplyse om det, altså heller ikke kønssygdomme.

Med disse bemærkninger har jeg givet udtryk for venstres støtte til det foreliggende lovforslag.

Else-Merete Ross: Da vi i 1965 havde loven om bekæmpelse af kønssygdomme til behandling, fik vi at vide, at man ikke fandt det forsvarligt at lempe lovens regler, fordi der havde været en stigning i antallet af syfilis- og gonorrétilfælde, og fordi bekæmpelsen af gonorré var blevet vanskeligere, da der havde vist sig en forøget resistens af bakterierne over for de sædvanlige behandlingsmidler.

Når det var tilfældet, synes jeg, man har lov til at undre sig over, at ministeriet ikke henvendte sig til Dansk Dermatologisk Selskab og bad det om at fremsætte forslag til en bedre bekæmpelse og eftersporing af disse sygdomme.

Af bemærkningerne til lovforslaget synes det, som om ministeriet, nu da den i loven vedtagne revision skal finde sted, er blevet overrasket af at få at vide, at Dansk Dermatologisk Selskab har nedsat et udvalg med den opgave at fremkomme med forslag til en ændret organisation af sygdommenes bekæmpelse og opsporing og derfor vil udsette revisionen, til dette forslag om ændringer foreligger.

Jeg står lidt uforstående over for dette manglende gensidige samarbejde og denne manglende kommunikation. Man skulle tro, at revisionsforslagene kunne have ligget parat i løbet af den 5-årige revisionsperiode, i hvert fald hvis indenrigsministeriet havde haft en finger med i spillet. Men måske er Dansk Dermatologisk Selskab et helt privat foretagende, om hvis undersøgelser sundhedsstyrelsen bare ved et tilfælde har fået